

minister, saa længe han sidder paa den samme Politik, som han hidtil har fulgt, nødt, det kan han ikke undgaa — altsaa de Ting, som den ærede Krigsminister og hans Venner regne for nødvendige Konsekvenser af Fæstningen, maa de tage — eller ogsaa maa der ske det, at den ærede Krigsminister kommer til en Overenskomst med sine Venner her i Tinget og i det andet Ting om, at udføre dem paa legal og normal Maade. En af disse to Ting maa ske, dersom den nuværende Regering fortsættes. Der er kun en Vej til at hindre dette, nemlig at vi fortsætte Kampen, indtil vi have sejret; og saa vi vor konstitutionelle Vilje gennemført, saa falder Fæstningen, og saa falder ogsaa Konsekvenserne, men at den af de Herrer nu fulgte Politik skulde være et Skridt paa denne Vej, det tillader jeg mig at mene, at ingen rimelig Tankegang kan bilde sig ind. Og naar det ærede Medlem fra Stege siger, at hans Politik er den eneste mulige Vej, tillader jeg mig tro, at det er slet ingen Vej til det Maal. Jeg har aldrig set, at der ud af en Praksis som Praksis kommer andet, end hvad der var i denne Praksis, og at der af en provisorisk Praksis, som gennemføres her under Loyal og velvilligt Samarbejde af dette Tings Flertal med et provisorisk Ministerium, skulde komme en Forsatning, det tror jeg sandelig ikke. Som sagt, jeg har ikke villet lade denne Forhandling gaa til Ende uden ogsaa at give den Anskuelse Udtryk, for hvilken jeg og mine Venner have kæmpet her i Tinget og i Sommerens Løb ude i Landet. Jeg anser dette Arbejde for at være Hovedsagen og det, der foregaar her, for at være noget meget ligegyldigt. Jeg tror, at hele denne Samling viser ud over dette Tings egne Vægge og viser ud til den Afgørelse, af hvilken vi alle ere afhængige.

Lezh: Flere af de Talere, der have haft Ordet, synes at være enige om, at man ud af en Forhandling under de nuværende Forhold kun kan vente sig temmelig smaa Resultater, hvad der jo er en naturlig Følge af, at vi for at bruge et Udtryk, som jeg har hørt den meget ærede Konsejlspræsident bruge, befinder os i et Uføre. Det er en Selvfølge, at ved Tilstande, hvor man befinder sig i et Uføre, der har man meget vanskeligt ved at opnaa noget og med Held at kunne gøre Skridt, som falde langt lettere, naar man befinder sig i regelmæssige Tilstande. Medens vi altsaa kun kunne vente os smaa Resultater under den nuværende Tilstand af vor Lovgivningsvirksomhed her i Tinget, saa tror jeg paa den anden Side, at man bør være opmærksom paa,

at det ikke alene gælder de Resultater, som kunne opnaas, men at det ogsaa gælder om at bevare de Goder, som man paa de forskellige Omraader maatte have. Hvad jeg i den Retning nærmest vilde berøre, det er vore Domstole. Vore Underdomstole befinde sig i en Tilstand og en Ordning, der er stik mod den, som Grundloven har udtalt skulde finde Sted, og jeg tror ikke, at Udsigterne, saaledes som de for Øjeblikket synes at fortone sig, ere synderlig store til, at vi deri kunne vente nogen synderlig Forandring i den nærmeste Fremtid. Vore Underdommere ere jo en Sammensætning af administrative og dømmende Embedsmænd, Politie-embedsmænd og meget andet, og jeg venter ikke, at dette for det første — og navnlig ikke, saa længe vi have det nuværende Ministerium — vil blive synderlig anderledes. Men vore Overdomstole ere jo dog rent dømmende Myndigheder, og ifølge Grundloven ere disse Medlemmer af Overdomstolene — og dertil regner jeg naturligvis baade Overretten og Højesteret — ogsaa uaffættelige, saaledes at de altsaa for saa vidt ere undtagne ministeriel Vilkaarlighed, om end denne Uaffættelighed ikke behynder saa meget som selve Ordet synes at antyde, idet disse Dommere paa anden Maade med Hensyn til Førfremmelse og deslige ere i ikke ringe Grad afhængige af Ministeriet. Men som sagt, disse Overdomstole ere en rent dømmende Myndighed, der ikke har at beskæftige sig med andet, end hvad der vedkommer den dømmende Myndighed, og de ere tillige uaffættelige. Det er disse Domstoles Dygtighed og Stilling, som jeg tror det vil være ønskeligt at kaste et Øje paa, idet man maa være betænkt paa saa godt som muligt at bevare dem. Det ligger — det tør jeg sige — i Sagens Natur, at en Overdommer har en højere Stilling, end en Underdommer, og man maatte da ogsaa vente, at Overdommeren var bedre lønnet end Underdommeren, og at man til Overdommere tog saadanne Kræfter, særlig hentede blandt Underdommerne, som havde vist sig fortrinlig brugbare og dygtige, og satte dem ind i de overordnede Stillinger som dem, der skulde censurere over andre Dommers Rendelser. Forholdet hos os er imidlertid efter min Mening i saa Henseende ikke saa heldigt, som det burde være. Underdommerne ere langt bedre lønnet end Overdommerne. Underdommerne af første Klasse begynde med 6,200 Kroner i aarlig Gage og stige saa efter visse Regler med Hensyn til Alderstilleæg. En Underdommer af 2den Klasse begynder med 5,200 Kroner og stiger ogsaa med Aarene ved de Alderstilleæg, som